

РЕШЕНИЕ

№ 8832

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110148561 по описа за 2022 година

Предявен е от ЗД „Бул Инс“ АД срещу ЗД „Евроинс“ АД осъдителен иск с **правно основание чл. 411 КЗ** за заплащане на сумата в размер на **3 428,28 лева**, представляваща неизплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от 05.09.2022 год. до окончателното ѝ заплащане.

Ищецът ЗД „Бул Инс“ АД твърди, че на 07.05.2021 г. в гр. София, в района на ул. „Хайдушка гора“ и ул. „Тулча“ е настъпило ПТП по вина на водача на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е320“ с рег. № СА4856НН, застрахован при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, в следствие на което за лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Джета“ с рег. № СВ9168 КС, застрахован при ищеца по имуществена застраховка „Каско“ са настъпили щети, за които ищцовото дружество е заплатило застрахователно обезщетение в размер на 6 298,08 лева, като е сторил и ликвидационни разноски в размер на 15 лева. Поддържа, че до предявяване на настоящия иск, ответното дружество е заплатило сумата в размер на 2 869,80 лева, поради което претендира заплащане на остатъка в размер на 3 428,28 лева, представляващ незаплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на подаване на исковата молба – 05.09.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. Претендира разноски.

Ответникът ЗД „Евроинс“ АД в отговора на исковата молба заявява, че оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Твърди, че с изплащане на сумата от 2 869,80 лева е изпълнил задълженията си. Оспорва причинно-следствената връзка между процесното ПТП и вредите, чието обезщетяване се претендира. Оспорва размера на заплатеното обезщетение, като посочва че последното е в завишен размер и не отговаря на следните пазарни цени. Поддържа, че експлоатационния период на увреденото МПС е над 3 години, поради което същото не е следвало да бъде ремонтирано в оторизиран сервиз. Поддържа, че ползваната от ищеца отстъпка следва да бъде приложена и спрямо дължимото от обезщетение. Поддържа, че отговорността на застрахователя в хипотезана регрес спрямо ответното дружество не е обвързана от заплатеното застрахователно обезщетение на

увреденото лице, от неговия застраховател, а от действителната стойност на вредите към момента на застрахователното събитие

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

За да бъде основателен предявеният регресен иск, с правно основание чл.411 от КЗ, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на наличие на ПТП, причинено виновно от водача на застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ автомобил, наличието на вреди по застрахования по имуществена застраховка „Каско на МПС“ автомобил, причинно-следствената връзка между вредите и реализираното ПТП, наличие на валидни правоотношения към датата на ПТП по застраховка „Каско на МПС“ между ищеца и собственика на увредения автомобил и по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника относно отговорността на виновния водач, размера на дължимото обезщетение и изплащането му за отстраняване на вредите. За да бъде основателен предявеният иск за заплащане на мораторна лихва, наред с основателността на главната претенция ищецът следва да докаже и изпадането на ответника в забава, както и размера на лихвата.

Страните не спорят и с обявления за окончателен доклад по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК следните обстоятелства: че на 07.05.2021 г. в гр. София, в района на ул. „Хайдушка гора“ и ул. „Тулча“ е настъпило ПТП по вина на водача на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е320“ с рег. № СА4856НН, застрахован при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, в следствие на което за лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Джета“ с рег. № СВ9168 КС, застрахован при ищеца по имуществена застраховка „Каско“ са настъпили щети, за които ищцовото дружество е заплатило застрахователно обезщетение в размер на 6 298,08 лева, като е сторил и ликвидационни разноси в размер на 15 лева, както и че ответното дружество е заплатило сумата от 2 869,80 лева по процесната претенция.

От дотук изложеното съдът намира, че ищецът има основание за суброгация в правата на застрахования при него собственик на увреденото МПС срещу ответника.

В конкретната хипотеза, спорът между страните се концентрира изцяло върху размера на дължимото обезщетение за причинените от процесното ПТП вреди, респективно върху причинно-следствената връзка между ПТП и всяка една от посочените в описа вреди. По този въпрос от събраните по делото доказателства се установява следното.

От представените с исковата молба писмени доказателства се установява, че по направеното от собственика на увреденото МПС л.а марка „Фолксваген“, модел „Джета“ с рег. № СВ9168 КС искане за заплащане на застрахователно обезщетение, при ищцовото дружество е образувана щета № *****, по която, след извършен оглед, е изготвен опис на вредите и доклад.

Ищцовото дружество е възложило извършването на ремонта на увреденото МПС на автосервиз „Порше Интер Ауто БГ“ ЕООД, който е извършил необходимия ремонт, съгласно приетия приемо-предавателен протокол 31.05.2021г. Посоченият сервиз е издал на ищеца фактура № 0052061888/03.06.2021г. за стойността на ремонта (труд и вложени части) в размер на 6 283,08 лева с ДДС, а ищецът е платил така посочената сума на автосервиза по банков път на 18.10.2021г. съгласно представеното преводно нареждане.

С регресна покана, получена от ответника ищецът е предявил пред ответното дружество извънсъдебна претенция за сумата от 6 298,08 лева, включваща платеното обезщетение и 15 лева ликвидационни разходи. Ответникът е извършил частично плащане по така предявената извънсъдебна регресна претенция на сумата от 2 869,80 лева.

От приетото по настоящото дело и неоспорено експертно заключение по назначената съдебно-автотехническа експертиза, което съдът кредитира в съвкупност със събраните писмени доказателства по делото като пълно, ясно и компетентно изготвено, се установява, че всички увреждания по л.а. „Фолксваген Джета“ с рег. № СВ9168 КС , отразени в описа на ищеца, се намират в пряка причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие.

Изяснено е още, че към датата на застрахователното събитие (14.06.2016г.) процесният автомобил е бил на 3 години, 7 месец и 22 дни спрямо датата на неговата първоначална регистрация, посочена в преписката, а ищецът не твърди, нито ангажира доказателства увреденият автомобил да е бил в гаранция, което обстоятелство да е налагало неизбежното извършване на ремонт в оторизиран сервиз на вносителя.

Ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията. В този случай се приема, че с оглед периода на експлоатация, считано от годината на производство на автомобила /3 или 5 или 7 години в зависимост от конкретно определения от продавача или производителя гаранционен срок/, този автомобил обективно има характеристиките на нов, както и всички негови съставни части са нови и оригинални, каквито доказателства по делото не са представени.

При това положение размерът на обезщетението следва да бъде определен на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП. В случая стойността не следва да бъде изчислявана по реда на приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Тоест в останалите случаи като настоящия, в който е представена фактура за извършен ремонт в сервиз, остойностяването на вредата съобразно Методиката не е задължително. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ (идентичен с чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.)), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. До този размер се суброгира в правата на удовлетворения кредитор и платилият застраховател по имуществена застраховка „Каско на МПС“ спрямо застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач съобразно правилата на чл. 411 от КЗ (респ. чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.)). В този смисъл е и съдебната практика.

Според експертното заключение по САТЕ стойността необходима за възстановяване на посочения автомобил изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 3120,43 лева.

При това положение размерът на застрахователното обезщетение, определен съгласно правилото на чл. 386, ал. 2 КЗ се равнява на 3120,43 лева, като ответникът не отговаря за платеното над този размер, дори ищецът да е приел да заплати разликата. След прибавяне на ликвидационните разходи от 15 лева, на които ищецът има право съгласно чл. 411 КЗ, стойността на регресната претенция е в размер на 3135,43 лева. След приспадане на платеното извънсъдебно обезщетение от ответника в размер на 2 869,80 лв. разликата възлиза на **265,63 лв.** До този размер предявеният иск за главница е основателен, а за разликата до пълния предявен размер от 3428,28 лева искът следва да бъде отхвърлен.

По разноските.

Предвид изхода от спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е сторил разноски за държавна такса и депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на общо 287,13 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 840 лева, платено изцяло в брой, или общо 1127,13 лева. С оглед уважената част от иска, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер на **87,33 лева**.

Ответникът е сторил разноски в общ размер на 250 лв., от които 150 лв. депозит за вещо лице, претендирал е юрисконсултско възнаграждение, което съдът, с оглед липсата на правна и фактическа сложност на делото, определя в размер на 100 лева по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП. С оглед отхвърлената част от иска, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на **230,63 лева**.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД “Евроинс“ АД, ЕИК : 121265113 , със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ”Христофор Колумб”, №43 **да заплати** на ЗД „Бул Инс“ АД, с ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ет.2 , на основание чл. 411 КЗ сумата от **265,63 лева**, представляваща неизплатеното застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски в размер на 15 лв., ведно със законната лихва от 05.09.2022 год. , до окончателното ѝ заплащане , като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 411 от КТ за главница за разликата над 265,63 лева до пълния предявен размер от 3428,28 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗД “Евроинс“ АД, ЕИК : 121265113 , със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ”Христофор Колумб”, №43 **да заплати** на ЗД „Бул Инс“ АД, с ЕИК: 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ет.2 , на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от **87,33 лева** , представляваща сторените в настоящото производство разноски.

ОСЪЖДА ЗД „Бул Инс“ АД, с ЕИК: 831830482 , със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ №87, ет.2 **да заплати** на ЗД “Евроинс“ АД, ЕИК : 121265113 , със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ”Христофор Колумб”, №43 , на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от **230,63 лева** . , представляваща сторените в настоящото производство разноски.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____